

Kopriva Nikolett portfóliója

Tartalom

Szövegmutatvány	2
Száradás	2
Új ország épült az erdön túl	3
szerda reggel nincs időm kávét főzni	4
Az alföldi szél	5
Háromszázhusz	6
Akit hátrahagyunk	7
Amire csak a fák emlékeznek	8
A fák ugyanolyanok	11
Madárraj	12
Elneveztem rólad egy tengert	13
Érintkezések	14
Tulipánok	16
Köd	17
A padló réseai között	18
Átnevezett utcák	19
Munkács	20
Gőzölés	21
Csodák	22
Üres ruhásszekrény	23
Fekete macskák és Isten	24
Tudósítások	25
Az ablaküveg mögött	26
Az angyalok	27
Amire csak a fák emlékeznek	28
Recenziók a könyvről	29
Interjúk a szerzővel	29
Publikációs jegyzék	30

Szövegmutatvány

(válogatás a kiadott kötet, valamint a készülő második kötet verseiből)

Száradás

Nevelünk magunkban egy fát.

A bőrünket átyuggató ágak beleszakadnak a születésbe.

Csontjainkat gyökerek indázzák,

váratlan pillanatokban szisszenünk fel,

elkékült végtagokkal rójuk a szokásos utakat,

nem nézünk a kirakatüvegbe.

A villamoson mindenki a kezét takargatja,

a sebezhetőséget be kell csomagolni.

A napok felcserélhetők, csak

a tükörbe néző arcok változnak.

Hol itt, hol ott egy ismeretlen jegy, amit hazahozunk

állandósult bolyongásainkból, lefekvéskor

hezitálunk az utolsó gondolattal.

Kényszereinktől gyerekkorunkban kezdünk függni,

képzeteinket beleneveljük a kert növényeibe,

kiszáradunk, mielőtt rájuk bizonyítanánk,

hogyan méltatlanok a léthez.

Új ország épült az erdőn túl

Új ország épült az erdőn túl, jön a költöztető kocsi,
elviszi a japán cseresznyéket,
a szentjánosbogarakat a kertből.
Azt mondják, az erdőn túl jó a világ, szépek az emberek,
és nincs gaz a kertekben, sok az átutazó.
Pokrócba bugyolálom magam, rám szédül a sötétség.

Elveszttem a személyi igazolványom, fel-alá járkálok
kacsaringós utakon, mindegyik a folyóhoz vezet.
Keresem a szép embereket, mondják meg, hogy jutok haza!
de csak egyet látok, nincs arca,
és a pékségbe zárkózik, amikor meglát.
A korlátra teregetett ruhákból
fehér víz csöpögött hajamra,
olcsó cigaretták füstje szivárgott az ablakokból.
Itt nincsenek japán cseresznyék, és nincs túlpart,
mint egy kék verem, áll a folyó, nem morajlik.

Álltam a folyó mellett.
Valaki volt a hátam mögöt.
Kérdezte, hogy enyéme-e a szentjánosbogarak,
kialudt mind, halottan hevernek
fám rózsaszín odvában.

szerda reggel nincs időm kávéát főzni

szerda reggel nincs időm kávéát főzni,
sietnem kell jó életet élni,
cigaretaszünetekben gondolni el, hogy
itt nincsenek fekete erdők.

csak a fürdőszobába ragadt pillanatok ne lássa senki,
amikor letakarítom a cipőről a reggeli sarat,
elsimítom az ing gyűrődéseit,
megigazítom az elfeküdt tincseket,
összeragadt szempillákat,
és mondogatom: normális vagyok.

csak a didergő kézfejet ne lássa senki,
éjjel szétszagatja a párnák nyugalmát,
felszedi az elfelejtett csikkeket
és üvegszilánkokat.

le mosom magamról a koszt,
mondom, hogy ezt akartam én,
elharapott szavak,
kávégőz.

Az alföldi szél

az alföldi szél felszabdalta a tájat ledöntötte a falakat
felkapta és elvitte az embereket
néhányan fába kapaszkodtunk amikor jött és rángatott
süvítette sikoltozta hogy nem vagytok ti idevalók
vannak más bolygók fagyosabb kékebb otthonok
ahol alig pislákol a nap
néhány pillanatunk maradt hogy ránézzünk még az evilágra
dudva tört elő a kéményekből borostyán futott végig a járdákon
fölfele zuhantunk és nem hagytunk ott mást
csak néhány fülsértő visszhangot

Háromszázhusz

Az út menti fákat számoltad, kettesével,
mert a túloldalon minden fának párja volt.
Nem értetted, miért nincs napszak,
melyben árnyékaik összeérnek.
Talán ha a Napnak is lenne egy tükörképe a túloldalon.
A szél dühösen rohangál föl-alá az udvaron,
rángatja a kilincset, üvöltözik az ablak előtt.
Az emberek bezárkóztak a házba, te messze voltál.
Háromszázhusz fa.
Akkor felkapott a szél, a magasba repített.
Tested súlyosabb volt, mint máskor,
senki sem volt a felhők mögött.
Fekete, hullámozó szőnyeg a madárraj.
A fák ebben az értelmezhetetlen állapotban
akkor először egymásba kapaszkodtak.
Amikor továbbállt a szél, zuhanni kezdte –
odalent azt rebesgették, madárrá változtál.

Akit hátrahagyunk

I.

A plafonig érő ruhakupacba bújtam.

Nem szeretek pucér lenni. A ruhák érdesek,
évek óta a helyükön porosodnak, köztük kinőtt
vonások, szavak.

Ha ajtó nyílik, régi önmagam lép be,
napokon keresztül jár-kel a szobában.

Magyaráz: a fáknek a kert keleti oldalán a helyük;
a kerítés túl alacsony, egy mozdulat, és bárki belát;
néztek magamra, elnyűtt ruhahegy darabja, szemem két
halványodó lámpás egy erdei ösvényen, hajszálaim
korhadó növények, holtan hevernek a földön.

A tulipánok rég megfeketedtek,
sosem lettem jó felnőtt.

Ő sem meztelen, néha hónapokra eltűnik.

Ilyenkor igyekszem kibújni a hegyből, megszületni,
de a nap már nem kel föl,
nem tudok mozogni a ruháktól.

II.

Egyes részeink a tegnapi maradtak.

Futnánk, de újra kell tanulnunk járni,
visszaemlékezni mozdulatokra, melyeket
jelentéktelennek hittünk.

Csúszik a földút, többször elesünk,
akkor éjjel homokot köhögünk föl,
félrebeszélünk a szánkban ragadt szemcséktől.

A faágak átnőnek az ablakon, felérnek a mennyezetre.

Cigaretta-árpáz hull a bőrünkre, nem érezzük.

Átkopog a szomszéd, azt kérdi, az új vagyunk-e,
vagy akit hátrahagyunk.

III.

Nekem adtad azt a régi fűzfát a kertben, azt mondtad,
ugyanabban a szélviharban állunk.
Ha elhalkul, napokig nem térünk magunkhoz:
ő kikúszik a kerítésen, útestre simul,
én az ablakból csillagfényt nyelek.
Éjjel halkan sír a fa. Körülötte becsukódott virágok.
Amikor a Hold már nem bír fennmaradni az égen,
ráömlik, leveleit vörösre festi.
Reggel színek csöpögnek a fűzről.
Alatta nedves füvek, magasra nőnek,
törzsére fonódnak, szorítják.

Amire csak a fák emlékeznek

I.

Idegen kapualjakban eltaposott jégvirágok.
Az égen nem szakad föl a sötét,
köd hullámszik az utcák fölött.
Amikor felébredek, még nem látok,
szemem helyén izzó gömb.
Kitapogatom a testem – ez is egy stádiuma a létnek.
Ütöm az ajtót, csikos pizsamás férfi nyitja ki,
szemében megtörik arcom.
Csak aludni akarok.
Amikor rám csapja az ajtót,
csörömpölve hullik szét az üveg,
szilánkjai megszagatják a kék ruhát,
nem veszem föl soha többé.
Föld íze a számban, mintha egyszer már eltemettek volna,
rám nőttek a jégvirágok,
ki van a bőröm alatt (?)
Csak aludni akarok.

II.

Országúti kocsmában filléres vodka,
penészes asztalokon művirág,
húgyban úszó vécek,
eltűnt tenger szaga,
traktor zúgása a távolban,
nem ér ide soha.
Hamvakat hurcoló köd,
széltől remegő ablak,
egy térfigyelő kamera üres pillanatai,
amire csak a fák emlékeznek,
biciklin széllal szemben,
kormányra fagynak az ujjak,
varjakkal közeledő horizont,
a kinyíló ajtókból szivárgó félelem,
a kihúzott függönyökből szivárgó rémület,

zaj, amelynek nincs eredete,
magzatpózban a víz alatt.

III.

Kék és nyirkos a kezem.
Ellapátolom a ház előtti cigarettahegyét,
a törött borosüvegeket elásom,
leülök az erdő közepébe, várom, hogy a nap sugarai
fölégessék a fákat,
te az utcákon járkálsz, megállsz egy ablak alatt,
kezedben sör és cigaretta.

A szó semmilyen értelmében nem találkozunk.
Amikor levágom a kezem, sírsz.
Megnyugtatlak.

A fák ugyanolyanok

egyszer megkérdezted
miért lyukasak a ruháim néhol a bőröm
megnyugtattalak így megy manapság
néha meg kell állnod a tükör előtt
hogyan lásd ott vagy-e még

a mi utcánkban eltűnnek a szomszédok is
magukkal viszik az udvart a kutyát a sört
aztán időnként hajnalban újból
susmognak az ablak alatt
a kocsmában megszokott
ha valaki nem jön vissza a mosdóból
ízesen nevetnek azon hogy „elnyelte a föld”
pedig látszólag minden áll
a fák ugyanolyanok mint tíz éve

Madárraj

Tengerek fakadnak benned. Amikor alszol,
hallom, ahogy homlokod mögött morajlanak a hullámok.
Szuszogásod szél a víz fölött, amikor madár köröz,
megrándulsz, nincs hova leszállnia.
Nem emlékszel az álmaidra.
Hajnalban hangosabb a szél,
ereid megfeszülnek – vízre szóródó villámok.
Fekete madárraj az égen,
szárnycsapkodásaikban
remeg a mély.

Elneveztem rólad egy tengert

Hosszu Kálmánnak

Elneveztem rólad egy tengert, azt, amelyiket
a házunk mögötti szikláról látni.
Amikor megunjuk a falu csendjét, ott lógatjuk a lábunk,
nézzük, ahogy a felhők a horizontra csöpögnek.
Azt mondtad, nem halhatok meg, közben
a téridőről magyaráztál és a végtelenről.
Felzúgott egy vonat, pedig itt már nincs is vasút.

A tenger illata hajnalban az udvarunkban várakozik.
Olyankor sirályok ülnek a fákra, hallgatják, hogy
sziszeg a távol: valamikor ez is víz volt.

Nem akarom, hogy korábban halj meg, mint én, mondtam,
és kaparni kezdtem a sziklát, elrántottad a kezem,
hogyminden összeomolhat: belezuhanunk a tengerbe,
a hullámok felesapnak a szikla tetejéig, ellepik az udvart,
felkapják a házat, és nem lesz hova visszamennünk.
Nem árultam el, hogy már nem emlékszem, ki voltam azelőtt.

A tenger, amit elneveztem rólad, türkiz, ha esik az eső.
Olyankor bentről nézzük a sirályokat,
körülnéznek a kémény fölött.

Érintkezések

Találkoztam Walt Whitmannel
a szomszédos fán ücsörgött
levelek erezetét analizálta
fa kérgét gyümölcs formáját
hogymiből áll a szél illata
Találkoztam Walt Whitmannel
kertemben ült és a zöldet figyelte
hogymennyi a távolság fűszál és fűszál közt
gilisztáknak regélt a halhatatlanságról
égi és földi muzsikusokról
Láttam őt egy rozoga buszon
öregekkel és fiatalokkal
akikkel elhitette hogy szépek
párás ablakokra rajzolt furcsa mintát
a bozontos szemöldökű sofőrrel
órakattogásról társalgott
Láttam Walt Withmant amint
a zöldeges ablakában csodálja
hosszú ősz szakállát
és testének formáját és tartalmát
és mosolyog aztán megnézi a járókelőket
és ugyanúgy mosolyog
Találkoztam Walt Whitmannel a Zöldpiacon
függőágyat keresett hogy a szabadban aludjon
piros-kék kockás takarójával és
egy doboz szivarral karnyújtásnyira
Láttam utcai gyerekekkel
szökdécselni fel-alá a fák közt a fákon
kerítéseken és köveken át
Láttam Walt Withman arcát
egy pocsolyából vigyorogni
Vele mentem az úton
és amikor elfáradtam a hátán vitt
Walt Whitmannel kávézom a kávéfahéjjal
hintjük meg a cigaretta enyhén édes
tenger zaja a fejemben a fejében
madár éneke
a fejemben a fejében a hangszálaiban

időnként meglibben a függöny

Tulipánok

Már csak fekete tulipánokat lehet kapni a virágárosoknál.
Azt mondják, változik a növények biológiája,
hogy ezeknek víz sem kell.
Akkortájt kezdtem sötétbe öltözni,
fel-alá vonszoltam magam céltalanul,
a test súlyosabb, amikor üres.

Papírhegyek nőttek ki a horizontból,
beléjük kap a szél,
dereng a lámpaoszlop,
fénye nem tud elcsorogni az utcasarokig.
A táj szorongása azoké a szavaké,
melyeket másnap letagadunk.

A beszivárgó fényt elnyelik a ruhák,
nagyobbak a tulipánok az ablak alatt.
Alig látszik a ház.

A bolondok közé mentem.

Köd

A tető alatt is bőrig áztunk.
Mellettünk cigisdoboz, sár mosta borosüvegek,
hamutartó, benne barnuló hegy.
Azóta sem száradtunk meg, a napfény erőtlen,
nem tudja áttörni a bőrünkre tapadt vízcseppeket.
Gyakorolni kezdtem a némaságot,
a hegy nőtt, maga alá temette a szavakat.
Másnapra elfelejtettem létezésüket,
éjjelente mégis megjelennek.
Olyankor fölriadok, a köd már fényesen dagad
az ablakok mögött, marja az üveget.
Kitárom az összeset, nehogy betörje.
Reggel beszélni kezdesz, alig értem, talán azt mondod,
minket is szétmar a köd, bőrünk alá kúszik,
belak, elemészti az emlékeinket.
Szomszéd veri az ajtót, ordítja, hogy
mi a franc történik, és kik vagytok,
hisz ez az udvar évek óta üresen áll,
de nem tudunk ajtót nyitni.
Túl súlyos rajtunk a víz,
és megvakultunk a fénytől.

A padló rései között

a bogarak időnként feljöttek a föld alól
fényt enni és kiszagolni
a haldoklókat
nyomaikban egy másik világ bűze
olykor napokig nyitva hagyom az ablakot
padlón fekve gyakoroltam először a halált
majd fürdővízben
ütközéskor nem reccsent az öreg akác
és egy egész erdő nőtte ki magát
a törött ablak szilánkjából
kötél varr mintát a nyakba
egy tükör folyamatosan nekem hadar
szavai darabokra hullanak

Átnevezett utcák

hosszú, néma út duzzad előttem,
mindenki bezárkózott, csak a macskák
üldögélnek a kapualjakban, felkapják fejüket

fekete árnyékom láttán. mit keresek az ő idejükben?
siettem valahova. régen siettem,

mióta találkozóim színhelyeit rendszeresen
elviszi a víz. olyankor állok, mint akit átverték,

fülemben valami hatvanas évekbeli zenével,
keresem az oszlopot a hirdetésekkel, ahol állítólag vár valaki,
de más színűek a sarki házak, más hangú kutyák vonyítanak,

elvitte az árvíz, eltűnt a ködben, le kellett meszelni, ki kellett vágni, átnevezték,
mondogatták a kerítések mögött bólogatva,

mikor cetlit szorongatva a kezemben címek, oszlopok,
kapuk, házak, fák, utcák után érdeklődtem.

az út csillogott, duzzadt.
nem kérdeztem meg az utolsó busszal érkezőket,
melyik járat az enyém.
az órák már indulásom előtt megállt.

Munkács

A folyópartról néztük, ahogy a Klastrom-hegy
szemei felnyílnak.

Nyolc szeme volt. Csillogtak, mint a Hold.

Az alvó városra meredt: vibráló utcalámpákra,
macskakövekre, a Három Hídra.

Tövében a folyó márvánnyá fagyott.

A belőle sarjadó Fekete Erdő végén szakadék,
boszorkányok és a szentlélek tanyája.

Sokszor beszélgettünk a fenti világról esténként,
fürödtünk márvány folyóban,
kezünket-lábunkat sziklatestű növények szúrták.

Egyszer árnyak csorogtak le a hegyről.

A híd lába mögé bújtunk, azt hittük,
az erdőből jönnek fölégetni a partot.

Homlokunkon zsibbadtak az erek.

Aztán nem láttunk mást, mint két apácát
és öt árva tehenet.

Kolompjaikat csörgette a szél.

Gőzölés

Évekkel ezelőtt betegen nagyapám
a forró gőz fölé dugta a fejem,
törülközöt húzott rám, és azt mondta,
elszámol százig. Mintha egy kitörő vulkán
fölé hajoltam volna, forró láva csapott belém,
végigcsorgott arcsontomon, majd visszacsöpögött
a kamillaillatú vulkán szájába.
Sötét volt. A külvilág megszűnt,
csak nagyapám dohányfüstös hangja számolt
tompán, szikáran, időt adott minden számnak.
Meg fogok fulladni, gondoltam, és egyre sűrűbben
kapkodtam levegő után. Tűz futott végig józan gondolaton,
álmon, beszüremelő madáréneken;
lángra kaptak kacskaringós utak az iskolától hazáig,
a jövő, amin lefekvéskor gondolkodtam.
Hamvaik a tűzforró vízbe hullottak.
Nagyapám rám szólt, lélegezz mélyebben,
nagyapám nyugodt volt, állandó,
megrendíthetetlen, minden szava,
megnyilvánulása szükségszerű.
Eltemettem magam, mire kimondta: száz.
Akkor kitörtem a lángokból.
Mint télen az arcra tapadó hópelyhek,
úgy szúrt a hideg,
benne nagyapám rekedt nevetése.

Csodák

A macskakövek miatt lehetett. A szekér zajos volt.
Amikor befordultak az utcánkba, anya azt suttogetta,
maradjunk csendben.
Bizonyos értelemben nem voltunk jelen.
Mégis zörgetni kezdték a kaput, tudták,
hogy ott ülünk valamelyik szekrény mélyén, a ruhák között.
A rongyoknak ósdi illatuk volt,
hosszú évtizedeken keresztül lógtak a vállfán.

Tátongó lyukakat hagytak az úton.
A szomszéd lány belezuhant az egyikbe,
azóta nem látták.
Nem nézünk a fákra útközben.

Olykor anya bement a kamrába krumpliért és répáért.
A kinőtt ruháinkat nem adta nekik,
mert a szövetbe fonódott egy részünk,
ezzel vigyázni kell.
A függöny mögül figyeltük ilyenkor anyát,
alakja túlnőtte a kaput, a szekeret a lovakkal,
az utca kápolnájáig nyúlt –
egy vénemberrel csoda történt, ő építette föl Istennek,
de a csodákról ma mindenki suttogetva beszél.

Üres ruhásszekrény

“neked már csak a tántorodás jutott belőlem”

(Zalán Tibor)

Elszáradt borostyánok vagyunk.

Órák óta viharban, szétdobálom a ruháim,

fenyegetőzöm,

a tér szigetté válik, még nem jártam itt.

A füstölgő bőr bűze a szomszédos utcákon,

vonyítanak a kutyák.

Kiabálásainkban jégeső kopog, asztal alá bújunk,

hát ide jutottunk, nem látod a ruhák mozduló karjait,

egyenként zuhannak ki alólunk a macskakövek,

remegsz. Szétdobálom a ruháim, fenyegetőzöm.

Pokol a kövek között. Vonyítanak a kutyák.

Hátizsákkal és bőrönddel indultunk el a vasúti sínek mentén,

hátunk mögött csöpögött a hold, nem ismertük

az asztal belsejébe firkált jelek szomorúságát.

Kicsapódnak az ajtók, futni kezdek. Vonyítanak a kutyák.

Bőröm alól előtörnek a borostyánok.

Fekete macskák és Isten

Sosem mertem fára mászni, szédít a fenti világ.
Céltalan kóborlások. Többnapos kefirt
és száraz kenyeret árulnak a pékségben,
repedt kancsóban mézet. Poros polcok.
Senki sem üti le a dongólegyet,
a madarak eltűnnek új otthont keresni,
udvaron takarítok,
égig söpröm a homokot.

Ismeretlen utak épülnek,
régén azt hittem, belakható a város, és kitapinthatók
a falak, reggel mégis új homok alatt fonnyad
a virágoskert. Kialvó lámpák,
kilencor már egy lélek sincs kint,
csak fekete macskák és Isten.

Tudósítások

Mit tudtok ti a Holdról, költők?

Én ott voltam fönn, én jártam rajta...!

(Szöcs Géza)

Amikor a Holt Költők nevű pekingi bárban
utazásairól beszélt fennhangon,
ők nevettek, de én láttam:
az Ön szemében hunyorgott a Hold.
Azt már csak suttogta, hogy kinn a súlytalan csendben,
a ragyogásban
Ön megöregedett, és fehér hajjal szállt ki
az elillanó úrhajóból,
alig ismerte fel a család.

Többen látták, hogy lebegett a hesboni tavak fölött,
látták a Szent Péter katedrális ablakából mosolyogni,
Kolozsvár szűkös utcáin firkálni kis füzetekbe;
mondatai ott maradtak a korareggeli dérbén.

Amikor Ön eltűnt, lábnyoma alatt
didergett a föld.

Az ablaküveg mögött

Letépték rólad a bőrt, mi?
kérdezte a szomszédasszony, nagy pelyhekben hullott a hó,
nem válaszoltam, nem szólt hozzám jóideje senki,
és megszoktam a hazudozást. Mit kezdjek azzal, hogy
kilátszanak a csontjaim, vörös vagyok, hogy felszisszenek,
amikor magamra tekerem a sálat? Megyek az utcán,
úgysem látnak. Azokkal nem foglalkozunk,
akik csak úgy ide jöttek és letelepedtek, súgta egyszer
régebben, amikor a frissen mosott ruhát teregettem jeges szélben,
a víz körmöm alá fagyott. Akkor sem mondtam semmit,
csak eltűnődtem, mit gondolhatnak ezek,
miért jövünk ide élni az erdőn túlról?
A bőröm különben sem tépték le, csak szépen lehántották,
és odadobták az utcasarokra - hallgatólagos beleegyezéssel, -
majd nő helyette másik, mondták,
csak így tanul meg az ember igazán jól hazudozni.
Az elején visítóztam, mint a disznó,
aztán hazaindultam, nagyokat szívtam a cigarettába,
közben Debussy-t hallgattam, el is felejtettem, hogy talán
már megették a kóborkutyák azt, amit
huszonhárom éven keresztül gondoztam.
Tudtam azt is, hogy ott maradt benne a messzi tengerek sója,
balkán országok szaga, kavicsdarabkák,
melyek részegen földön fetrengve másztak bőröm alá,
züllött életem utolsó szemtanúi.
És most itt vagyok, vörösén, a vizes ruhát
kitépi kezemből a szél.
A szomszédasszony is hozzászokik,
már nem szól, csak áll, és néz az ablaküveg mögött.

Az angyalok

Angyalok verték az ablakot, nem voltam magamnál,
a valóság kidobott a havas utcasarokra,
koponyámban éles fájdalom,
nincs keresnivalóm itt.
Ébredés előtt a Notre Dame-ban jártam,
akkor még ép volt, kézen fogva rohantunk az oszlopok között,
ordítottunk,
beleszédültünk egymás visszhangjába,
majd évekkkel később, amikor már alig szóltunk egymáshoz,
megcsináltuk a Santa Maria del Fiorében ugyanezt,
mélyen meghajoltunk a másvilági szentek szobrai előtt,
kalapot emeltünk, kiabáltuk, hogy viszlát nemsoká!
és távoztunk örökre.
Volt még egy jelenet, de akkor jöttek az angyalok,
verték az üveget az ismeretlen lakás ablakán,
ahol hevertem,
a szomszéd szobában kopasz fenyő,
fejemben, szememben a fájdalom, és minden zsigerem
ellenezte, hogy az angyalok szemébe nézzek,
néhány pillanatig még lebegtek, néztek az ablakból némán,
majd elsuhantak a bazilika felé,
nyomukban szakadatlan zuhogott a hó.

Amire csak a fák emlékeznek

Recenziók a könyvről

- Pál-Lukács Flóra: “Percenként törik meg a lét” - Kopriva Nikolett debütkötetéről.
Megjelent: Előretolt Helyőrség online (2020. december 27.)
Elérhető itt:
<https://helyorseg.ma/rovat/ajanlo/pal-lukacs-zsofia-bpercenkent-torik-meg-a-letr-n-kopriva-nikolett-debutkoteterol>
- Debreceni Balázs: Amiről inkább a fákat kérdezd
Megjelent: Irodalmi Jelen online (2021. február 28.) Nyomtatásban megjelenésre vár.
Elérhető itt:
<https://www.irodalmijelen.hu/2021-feb-28-1126/amiroi-inkabb-fakat-kerdezd>
- Nagy Tamás: A fák árnyékában
Megjelent: Együtt, XIX évf. 2021/1
Elérhető itt:
http://kmmi.org.ua/uploads/attachments/books/folyoiratok/egyutt/2021/egyutt_2021_1_compressed.pdf

Interjúk a szerzővel

- Versek a természet nyelvén - beszélgetés Kopriva Nikolett költővel (Szalai Klaudia interjúja). Megjelent: helyorseg.ma
Elérhető itt:
<https://helyorseg.ma/rovat/portre/szalai-klaudia-versek-a-termeszet-nyelven-n-beszelgetes-kopriva-nikolett-koltovel>
- Megkérdeztük rovat: Kopriva Nikolettet kérdeztük (Izer Janka interjúja). Megjelent: BárkaOnline
Elérhető itt:
<http://www.barkaonline.hu/megkerdeztuek/7541-kopriva-nikolettet-kerdeztuk>
- Sétálni pszichedelikus rockzenére (Szente Anita interjúja). Megjelent: Kultúra.hu
Elérhető itt: <https://kultura.hu/setalni-pszichedelikus-rockzenere-anita/>

Publikációs jegyzék

- Mű címe: Háton borsódzás (későbbi címe: Utóregések), A tökéletes áldozat, Váratlan látogatás. Sodródás (régii versek és prózák)

Megjelent: **Szabados** c. novelláskötet, Holnap Magazin, 2016. 86. old.

- Mű címe: Didergés (próza)

Megjelent: **Magyar Napló**, 2016/12, 57. old.

- Mű címe: A szálak között, Utóregések, Vaku nélkül, Végítélet (versek), Didergés (próza)

Megjelent: **Enumeratio**, KMTG kiadásában, 289-294. old.

- Mű címe: Már csak magam előtt, Háton borsódzás (későbbi címe: Utóregések, versek), Egy kereső idegen életéből (próza). Nagyon korai írások.

Megjelent: **Különjárás. Fiatal kárpátaljai szerzők antológiája**, Intermix Kiadó, Ungvár-Budapest 2016.: 35. old.

- Mű címe: Víz és só, Lábam alatt a lépcsőfokok, Szakadás, Metamorfózis (versek)

Megjelent: **Irodalmi Jelen**, debüt, 2017/189-190, július-augusztusi szám, 195. old.

- Mű címe: Pierre (próza)

Megjelent: **Pannon Tükör**, 2017/04, 27. old.

- Mű címe: Az ingallérod mögött, Long Cold Summer (versek)

Megjelent: **Helikon**, 2017/16. 726.sz. 16. old.

- Mű címe: Mr. Morrison, kedves! (vers felkérésre)

Megjelent: **Irodalmi Jelen**, 2017/191, szeptemberi szám, 30. old.

- Mű címe: Dorian üres sírján, Mínusz, Ami marad (versek)

Megjelent: **Együtt** 2017/4. 12-13. old.

- Mű címe: Mocsár, téboly/1, Némaság I., III., Tetraktüs, Kiittam a tintát (versek)

Megjelent: **Magyar Műhely** 2018/182, 9. old.

- Mű címe: A piroskockás takarómon, Ötvenöt százalék, Dorian üres sírján, Ami marad, Mínusz (az Együtt folyóirat válogatása régebben megjelent versekből)

Megjelent: **Viszontlátás II.** (Válogatás az Együtt folyóirat 2009-2017 közötti számainak szépirodalmi anyagából) 73. old.

- Mű címe: Néma vízió, Fekete lyuk, Maszk (versek)

Megjelent: **Előretolt Helyőrség (Magyarország)** irodalmi melléklet II. évf. 7. szám (2018. február 12.), 5. old.

- Mű címe: A szálak között, Hírnök, Az ingallérod mögött, Szakadás, Mínusz, Long Cold Summer, Mocsár, Kék, Kiittam a tintát, Tetraktüsz, Ami marad (versek), Román és zacc, Rubus és a fekete macska, Didergés, Rothadás, Pierre (prózák)

Megjelent: **A tökéletes zártság egyetlen pillanata c. antológia**, a KMTG kiadásában, Budapest 2018. 116. old.

- Mű címe: Szövet (vers)

Megjelent: **Előretolt Helyőrség (Erdély)**, 2018 szeptember, I. évfolyam 3. Szám, 12. old.

- Mű címe: Fehér, teremtés (versek)

Megjelent: **Irodalmi Jelen** online

https://irodalmijelen.hu/2018-nov-15-1629/vallak-tornacan-tuzes-ujjak-ballagnak-le-fel?fbclid=IwAR0hNaRViwRYVbSnQxiYcMLhathG_U0sBL0jJFOH-HFRpodQM8MXEh-D410

- Mű címe: A levelek sem (vers, Ady Endre A megöszült tenger c. versére)

Megjelent: **Irodalmi Jelen**, XIX. évfolyam 207. szám 2019. január (Ady Endre halálának századik évfordulója alkalmából megjelent lapszám) 51. old.

- Mű címe: Elhal a zaj, emlékezik (vers felkérésre az 1848-as forradalom emlékezetére)

Megjelent: **Előretolt Helyőrség (Erdély)**, 2019. március II. évfolyam 3. (9.) szám 8. old.

- Mű címe: Hány kérdőjel? (esszé)

Megjelent: **Irodalmi Jelen**, XIX. évfolyam 2010. szám, 2019 április

- Mű címe: A harmat időnként (I-III), Bennünk a földrengések, A fény, Elneveztem rólad egy tengert (versek)

Megjelent: **Irodalmi Jelen**, XIX. évfolyam, 212. Szám 2019 június 28. old.

- Mű címe: Tűzcsóvák (vers felkérésre, Kopriva Nikolett és Kovács Újszászy Péter négykezese)

Megjelent: **Irodalmi Jelen**, XIX. évfolyam, 215. szám 2019 szeptember 53. old.

- Mű címe: Massza, Amikor megrepedtél (versek felkérésre, Sziveri János emlékére)

Megjelent: **Irodalmi Jelen**, XIX. évfolyam, 216. szám 2019 október 7. old.

- Mű címe: Akit hátrahagyunk (I-III), Burok, Száradás (versek)

Megjelent: **Bárka**, XXVII. 2019/6. 33. Old.

- Mű címe: Ki látta?, Átrajzolt helyek (versek)

Megjelent: **Magyar Napló**, XXXII. évf. 2020 január 11.old.

- Mű címe: Amire csak a fák emlékeznek (I-III), A fák ugyanolyanok, A padló rései között (versek)

Megjelent: **Előretolt Helyőrség** irodalmi melléklet, IV. évf. 7. szám 2020. február 15. 5.old.

- Mű címe: Köd, Gőzölés (versek)

Megjelent: **A Vörös Postakocsi** folyóirat 2019/3 41.old.

- Mű címe: Szüretlen fény, Mi a vonatok ablakán..., Csak a csillagok, Napfény délben (versek)

Megjelent: **Együtt** irodalmi folyóirat, XVIII. évf. 2020/1. 17.old.

- Mű címe: A fény, Elneveztem rólad egy tengert, Átrajzolt helyek, A földrengések bennünk (válogatott versek)

Megjelent: **Az év versei 2020** antológia, Magyar Napló, Budapest 2020. 297.old.

- Mű címe: Fehér, mint a hó (vers felkérésre Trianon 100. évfordulójának alkalmából)

Megjelent: **Irodalmi Jelen**, XX. évf. 2020 június 87.old.

- Mű címe: Csodák, Ha kiszakítanánk, Háromszázhusz, Kávé (versek)

Megjelent: **Pannon Tükör** 25. évfolyam 3. szám 2020. május-június, 29-31.old.

- Mű címe: Madárraj, Az ég cafatokban, Egy éjjel szétesett a ház, Elhallgatnivaló, nagy utazás (versek)

Megjelent: **Előretolt Helyőrség (Erdély)** III. évf. 7. (26.) szám

- Mű címe: Töredék több száz indokolatlan sétából (nyári vers felkérésre)

Megjelent: **Irodalmi Jelen**, XX. évf. 26. szám

- Mű címe: Munkács (vezérvers)

Megjelent: **Előretolt Helyőrség (Magyarország)** IV. évf. 39. szám 1.old.

- Mű címe: Ami marad (vers, újraközlés)

Megjelent: **Kárpátaljai Hírmondó** XVI. évf. 3. (61.) szám, 2020. ősz, 20. old.

- Kötetajánló versek: Tegnap a sirályok, Rituálé, érintkezések, Kövek, Senkik

Megjelent: **Irodalmi Jelen** XX. évf. 230. szám, 2020. november

- Mű címe: Zuhanórepülés - Zalán Tibor legszebb verseiről (recenzió)

Megjelent: **Pannon Tükör** 25. évfolyam 5. szám 2020. szeptember-október, 83-85.old.

- Mű címe: A hegy csak látomás (versciklus)

Megjelent: **Együtt** irodalmi folyóirat, Kárpátalja XVIII. évf. 2020/6 sz., 4-10. old.

- Mű címe: Didergés (próza, újraközlés)

Megjelent: **Kárpátaljai Hírmondó** XVI. évf. 4. (62.) sz., 2020. tél 21. old.

- Mű címe: Tudósítások (vers felkérésre Szócs Géza emlékére)

Megjelent: **Irodalmi Jelen** XXI. évf. 231. szám, 2021. január, 15. old.

- Mű címe: Üres ruhásszekrény, Fekete macskák és Isten (versek)

Megjelent: **Magyar Napló** XXXIII. évf. 2021. március, 13. old.

- Mű címe: Munkács, Üres ruhásszekrény, Fekete macskák és Isten, Gőzölés (válogatott versek)

Megjelenésre vár: Az év versei 2021 antológiában (Magyar Napló Kiadó). Várható megjelenés: 2021. április 11.

- Mű címe: Az angyalok, Átnevezett utcák (versek)

Elfogadva közlésre a Bárka folyóirat valamelyik idei számában

- Mű címe: Új ország épült az erdőn túl, Az alföldi szél, szerda reggel nincs időm kávét főzni, Épp meghal valaki (versek)

Elfogadva közlésre az Irodalmi Jelen folyóirat valamelyik idei számában

- Mű címe: Az ablaküveg mögött, Ácsorgók (versek)

Elfogadva közlésre A Vörös Postakocsi valamelyik idei számában